

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 100.048 van 23 oktober 2001
in de zaak A. 85.552/VII-19.053**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat P. MATHIJSEN,
 kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
 Bolwerksquare 1A - Naamsepoort

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, die beweert de XXX nationaliteit te bezitten, op 2 juli 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juni 1999 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 11 maart 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 juni 1999;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 12 van het Besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 18 april 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gezien het verzoek tot voortzetting en de regelmatig gewisselde laatste memorie;

Gelet op de beschikking van 6 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 september 2001;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MATHIJSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 18 december 1998 en verklaarde zich op dezelfde datum vluchteling.

1.2. Op 11 maart 1999 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 3 juni 1999 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 6 mei 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de taal B. machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Tasset.

Betrokkene, die verklaarde van XXX afkomstig maar in wezen staatloos te zijn, beweert problemen te hebben omwille van zijn etnische afkomst en religieuze overtuiging (R.-moslim). Op 21 februari 1996 zou betrokkenes vader, de imam van het dorp, door militairen zijn vermoord, terwijl zijn familie het huis zou zijn uitgezet, waarop ze naar betrokkenes oom, A., in M. zou zijn uitgeweken. Op 1 april 1998 zou T. winkel echter door boeddhisten zijn ingepalmd. Daarop zou betrokkene tot het 'A.' zijn toegetreden. Zijn taak zou er voornamelijk in hebben bestaan posters te hangen en pamfletten te verspreiden. Op 20 april 1998 zou hij echter door militairen op heterdaad zijn betrapt. Na vier dagen vastgehouden en mishandeld te zijn, zou hij voor dood langs de weg zijn gedumpt. Betrokkene zou er echter bovenop zijn gekomen. Op 19 augustus 1998, betrokkenes huwelijksdag, zouden boeddhisten en militairen echter andermaal bij zijn oom zijn binnengevallen. Betrokkene zelf zou ternauwernood zijn kunnen ontkomen, maar zijn oom zou zijn gedood terwijl zijn verloofde en zijn zus zouden zijn ontvoerd. Via burens zou betrokkene achteraf ook hebben vernomen dat men eigenlijk hem zou hebben gevisieerd, waarop hij meteen naar B. zou zijn uitgeweken. Daar zou hij in T., bij imam M. R., onderdak hebben gevonden. Twee maanden later, op 25 oktober 1998,

zou betrokkene, op raad van de imam echter ook B. hebben verlaten om, via Italië, op 18 december 1998 in België aan te komen, waar hij diezelfde dag nog een asielaanvraag indiende.

Vooreerst dient erop gewezen dat betrokkene, in de loop van zijn asielprocedure, meerdere tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Zo sprak hij zichzelf bijvoorbeeld tegen met betrekking tot het tijdstip waarop zijn vader zou zijn vermoord (21 juni 1996 (Dienst Vreemdelingenzaken) versus 21 februari 1996 (Commissariaat-generaal en het feit of hij bij het incident van 19 augustus 1998 al (eerste versie Commissariaat-generaal) dan niet (tweede versie Commissariaat-generaal) zou zijn geslagen. Bovendien is het ook vrij bevreemdend dat betrokkene, als actief lid, niet weet wanneer het 'A.' werd gesticht, verkeerdelijk "T. I." als 'R.'-stichter opgeeft, en de vlag van het 'A.' niet kan beschrijven, terwijl zijn taak voor die partij er nochtans voornamelijk in bestond posters te hangen en pamfletten te verspreiden.

Vervolgens dient ook opgemerkt dat er ernstige bedenkingen kunnen worden gemaakt bij betrokkenes verklaring R.-moslim te zijn.

Ten eerste dient immers aangehaald dat betrokkene het antwoord op enkele specifiek naar het dagelijkse R.-leven in A. toe gerichte vragen niet (correct) kon weergeven. Zo is het bijvoorbeeld zo goed als ondenkbaar dat hij, als R., niet zou weten wat de begrippen 'L. H.' en 'm.' juist betekenen.

Ten tweede dient ook gesteld dat betrokkene verklaarde met de lokale boeddhisten in zijn eigen, niet-XXX taal te communiceren, terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cfr. o.a. info van de "Bundesamt für die Anerkennung ausländischer Flüchtlinge" en van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst), nochtans blijkt dat in streken waar zowel R. als boeddhisten samenwonen juist de taal van laatstgenoemden, het A. XXX, diegene is waarin beide bevolkingsgroepen met elkaar communiceren.

Door dergelijke tegenstrijdige en ongerijmde verklaringen komt betrokkenes vluchtrelaas, dat geheel op zijn vermeende etnische origine is gebaseerd, uiteraard in een totaal ander daglicht te staan, waardoor aan zijn verklaringen geen geloof meer kan worden gehecht.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbesloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 11 maart 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat het beroep te haren opzichte niet ontvankelijk is; dat zij, hierover ter zitting geïnterpelleerd, afstand doet van deze exceptie.

3. Overwegende dat in een enig middel, dat bestaat uit twee onderdelen, de verzoekende partij stelt:

"Dat het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar beslissing formeel wel met reden heeft omkleed, maar dat haar motivering te kort komt.

Inderdaad, volgens de Conventie van Genève van 1951, dient als vluchteling te worden beschouwd de personen (sic) die 'gegronde vrees voor vervolging' kunnen aantonen.

Zoals bekend, geeft deze bewoording uiting aan het feit dat de definitie van de kandidaat-vluchteling tegelijkertijd een subjectieve ('vrees') en een objectief ('gegrond') element bevat.";

3.1.1. Overwegende dat, in een eerste onderdeel (middel genaamd) de verzoekende partij een schending inroept van de motiveringsplicht wat betreft het subjectief element; dat zij stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met het subjectieve element van haar vrees voor vervolging; dat volgens de verzoekende partij geen vergelijking mag worden gemaakt tussen de verklaringen die werden afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat zij doet gelden dat het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer summier was, en dat daarbij niet zou zijn ingegaan op details en geen rekening zou zijn gehouden met het feit dat zij geen westerse taal beheerst; dat, voorts, de verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing vermeldt dat er kan worden getwijfeld aan het feit dat zij lid was van het A., omdat zij, die beweerde een actief lid te zijn, de stichtingsdatum niet kende, verkeerdelijk T. I. als R.-stichter opgaf en de vlag van het A. niet kon beschrijven; dat zij desbetreffend voorhoudt dat de commissaris-generaal, enerzijds, vaststelt dat zij eenvoudige en manuele werkzaamheden verrichtte bij het A. en, anderzijds, dat er van haar verwacht wordt dat zij een gesofistikeerde kennis heeft over het A.;

3.1.2. Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken anderhalf uur heeft geduurd, hetgeen niet als summier kan worden beschouwd; dat de verzoekende partij werd bijgestaan door een tolk B.; dat de verzoekende partij de geacteerde verklaring ondertekend heeft zonder enig bezwaar te formuleren; dat het al of niet uitgebreid karakter van een verhoor geen enkele verklaring biedt voor de tegenstrijdigheid die werd vastgesteld tussen de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de commissaris-generaal; dat de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat haar vader gedood werd op 21 juni 1996, terwijl zij bij de commissaris-generaal verklaarde dat de problemen begonnen op 21 februari 1996 toen haar vader werd gearresteerd door het leger en gedood werd; dat de verzoekende partij die vaststelling niet ontkent noch weerlegt; dat de bestreden beslissing overigens niet alleen op deze bevinding werd gesteund;

Overwegende dat de commissaris-generaal redelijkerwijze kon verwachten dat de verzoekende partij, die posters en pamfletten verspreidde voor het A., toch op een aantal elementaire vragen over de partij zou kunnen antwoorden; dat de vaststelling dat zulks niet het geval is gegrond is op de gegevens van het dossier, en meer bepaald op de verklaringen en antwoorden van de verzoekende partij zelf; dat deze vaststelling op zichzelf reeds volstaat om te oordelen dat de aanvraag van de verzoekende partij bedrieglijk is; dat men immers redelijkerwijze van een actief lid, zelfs een militant van een politieke partij kan verwachten dat hij weet wie de stichter is van die partij en welke de vlag is; dat dit laatste

zeker geldt wanneer die militant beweert posters en pamfletten van die politieke partij te verspreiden;

Overwegende dat, gelet op deze vaststelling, de waarachtigheid en de pertinentie van de andere gegevens zoals twijfels omtrent de hoedanigheid van R.-Moslim niet verder moet worden onderzocht; dat de bestreden beslissing de feitelijke elementen opgeeft waaruit die vaststelling wordt afgeleid en derhalve voldoende gemotiveerd is;

3.2.1. Overwegende dat in een tweede onderdeel de verzoekende partij een schending van de motiveringsplicht inroept wat betreft de objectieve elementen; dat zij stelt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing niets zegt omtrent de situatie van het land van herkomst, het objectieve element en dat uit de documenten die bij het verzoekschrift werden gevoegd blijkt dat de situatie van de moslim-minderheid in XXX, voornamelijk in de staat R. volledig overeenstemt met haar verklaringen;

3.2.2. Overwegende dat het louter inroepen van algemene teksten over de situatie van het land van herkomst niet voldoende is; dat de verzoekende partij de vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen;

3.3. Overwegende dat het middel in geen van de onderdelen gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op
drieëntwintig oktober tweeduizend en één, door

Mevr. M.-R. BRACKE kamervoorzitter,

de H. L. JOLIE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

M.-R. BRACKE

.